

Vrijwilligers in de terminale zorg thuis



"Wij zijn er gewoon"

*Samen betrokken.
Samen zorgen.
Samen sterk.*

maart 2007

“Wij zijn grenzeloos dankbaar”

Thuis op de boerderij sterven, in zijn eigen vertrouwde omgeving. Dat was wat vader Van Aken zo graag wilde. Begin vorig jaar overleed hij op 82-jarige leeftijd. “Zijn laatste wens hebben we kunnen vervullen. Hij is thuis overleden. Voor onze moeder en voor ons als kinderen was het heel belangrijk om dit voor vader mogelijk te maken. Maar omdat zijn ziekbed zo lang duurde, hadden we het zonder de hulp van de Vrijwilligers Terminale Zorg Zuid-West Achterhoek nooit kunnen doen.”

Vrijwilligers

“Voor moeder en ook voor vader was het best wel een stap om een vreemde in huis te halen”, vertellen Vera en Astrid. “Maar moeder stond te tolleren op haar benen, we hadden hulp nodig. En we dachten dat het maar voor een korte periode zou zijn.”

Heel bescheiden aanwezig zijn en hopen dat je wordt toegelaten.

De vrijwilligers werden al snel vertrouwd. “Het waren steeds dezelfde mensen, dat was erg fijn. Wij hadden echt nooit gedacht dat er mensen zouden zijn die dit werk doen, in hun vrije tijd, zomaar voor niets. Ongelooflijk.”

Toen kwam het moment dat de kinderen hun moeder ook 's nachts niet meer alleen wilden laten. “We hoorden dat de vrijwilligers ook 's nachts mee aanwezig kunnen zijn. Ook dat was ons onbekend. En opnieuw dachten we dat het maar voor een heel korte periode zou zijn.” Die intensieve periode duurde uiteindelijk nog tien weken. “Vooral de laatste weken waren erg moeilijk. Maar als de vrijwilligers er waren hoefden wij ons even nergens druk om te maken. Daarbij waren ze een luisterend oor voor mama en voor ons. Hele warme mensen zonder wie wij het niet hadden kunnen volhouden. Want bij ons liepen de emmers vol. Je werd moe. Toch het is een waardevolle periode geweest. Het heeft ons dichter bij elkaar gebracht en we hebben vader thuis kunnen laten sterven. Wij zijn de vrijwilligers grenzeloos dankbaar.”

Voor meer informatie over VTZ Zuid-West Achterhoek zie pagina 7.

Eenmaal thuis ging zijn gezondheid verder achteruit en in april 2005 werd de diagnose maagkanker gesteld. De levensverwachting was enkele weken tot enkele maanden. “Het verzorgingshuis was voor ons geen optie meer. Dat wilde papa absoluut niet. Wij hebben geen moment getwijfeld om zijn wens daarin te vervullen. Hij verdiende dat ook. We hebben gezegd met z'n zessen de schouders er onder te zetten. Onze aanhang stond daar helemaal achter. Maar op dat moment wisten we nog niet hoe zo'n proces verloopt en we wisten ook nog niet dat het nog negen maanden zou duren.”

Ieder heeft een eigen afscheidsritueel. Ik leer er steeds iets bij.

Ze begonnen vol goede moed aan de zware taak. “Mama deed vrijwel alles. Niemand wist ook beter wat goed was voor vader dan zij.” Voor moeder Van Aken werd het geleidelijk steeds zwaarder. Vooral slaapgebrek speelde haar parten. En toen dreigde ook nog haar middagdutje te vervallen. De broers en zussen met hun aanhang deden wat ze konden maar drie middagen was moeder alleen. “De verpleegkundige kwam toen met het voorstel eens te informeren bij de Vrijwilligers Terminale Zorg. Daar hadden wij tot op dat moment nog nooit van gehoord.”

Vera (links) en Astrid: “Vader's laatste wens is vervuld. Hij kon thuis sterven”

Wij waren mantelzorgers”, vertellen Vera en Astrid, twee van de vijf kinderen uit het gezin Van Aken. “Met ons hele gezin hebben we voor vader gezorgd. Onze moeder was daarin de spil. Zij werd 24 uur per dag mantelzorger. Wij als kinderen kwamen zo vaak mogelijk langs, maar ja, wij hebben een baan en de meeste van ons ook nog een gezin.”

In 2004 kreeg vader Van Aken voor de tweede keer een hersenbloeding en voor revalidatie ging hij naar een verzorgingshuis. “Daar kreeg hij vreselijk veel heimwee”, vertellen de dochters. “Hij miste vooral onze moeder waar hij al zo'n vijftig jaar zijn leven mee deelde. En natuurlijk de boerderij. En ondanks de goede verzorging die hij kreeg, smeekte hij ons, toen hij na twee lange maanden weer naar huis mocht, nooit, nooit weer terug te hoeven.”

**Samen betrokken.
Samen zorgen.
Samen sterk.**

“Iets voor een ander betekenen, gewoon, belangeloos”

Ongeveer 25 jaar geleden startte Jan de Boer als zelfstandig ondernemer zijn metselbedrijf Wiblo Lochem bv.

Op dit moment zijn er zo'n 53 medewerkers voor zijn bedrijf actief en voert Wiblo Lochem bv met name opdrachten uit voor grote bouwprojecten in het gebied tussen Zwolle en Utrecht. “Maar ik had nog wat tijd over”, aldus Jan de Boer. “En daarom ben ik in de weekenden vrijwilliger in de terminale zorg thuis.”

Jk kan echt helemaal niet metselen”, grapt Jan de Boer. “Ik zorg alleen voor werk. Veelal op Vinex-locaties. Als de onderhandelingen zijn afgerond zoek ik een voorman bij het project en die zorgt dan samen met de metselaars dat het werk wordt uitgevoerd.”

Vijftientig jaar geleden is hij voor zichzelf begonnen. “Vroeger was ik organisatiemedewerker bij een bouwbedrijf”, vertelt hij. “Ik was alleen niet zo geschikt om voor een baas te werken. Daar kreeg ik de kriebels van. Ik wilde zelfstandig worden.” Hij heeft kantoor aan huis en voelt zich als een vis in het water. Maar..... “Ik had nog tijd over. Kijk, veel mensen op mijn leeftijd gaan dan hardlopen, maar dat is mij te vermoeiend. Toen viel mijn oog op een advertentie waarin vrijwilligers voor terminale thuiszorg werden gezocht. Dat leek mij wel wat.”

Vijf jaar geleden is Jan begonnen als vrijwilliger in de terminale zorg thuis bij Noaberhulp Zutphen e.o. “Ik heb ook wel wat met de dood”, vertelt hij.

“Vooral met de mensen om de stervende heen. Dat ze zomaar zo'n vreemde kerel het vertrouwen geven om in hun huis over hun geliefde te waken. En dan 's nachts, terwijl ze zelf slapen. Dat intrigeert me. Daar heb ik respect voor.”

Jan de Boer is een man van no nonsens. Hij past zich gemakkelijk aan. Toen na de cursus bleek dat hij geschikt was voor het werk van vrijwilliger in de terminale zorg thuis, is hij er gewoon voor gegaan. “De meeste mensen waarbij ik vaak zeggen niet veel meer. Soms praat je wat met elkaar. Maar ik heb nog nooit meegemaakt dat iemand bang was voor de dood. Dat vind ik heel bijzonder, dat houd me bezig. Zelf geloof ik in het eeuwige leven. Dat moet wel, anders is het onrechtvaardig! Want waarom zou de een fluitend heel oud worden, terwijl de andere al op jonge leeftijd sterft. Nee, er moet meer zijn. Ik geloof in reïncarnatie.

En als mensen daar met mij over willen praten, dan doe ik dat. Maar alleen als ze er om vragen.” Jan ziet het als zijn taak als vrijwilliger, om wat rust te brengen voor de familie. En als hij 's morgens om 07.00 uur de familie wakker kan maken met: “Ik ga er weer vandoor”, weet hij dat hij op dat gebied iets voor de familie heeft kunnen betekenen. Op zo'n moment voelt hij zijn eigen problemen heel erg klein worden en krijgt hij zoveel

Jan:
“Ik had nog wat tijd over”

energie dat hij overal weer tegen kan. “Ik stop er wat in maar ik krijg er ook zoveel voor terug.” Soms overlijdt iemand 's nachts wanneer hij aanwezig is. “Dan wek ik de familie en informeer ik de dokter. Daarna doe ik een stap terug. Maar ik ga altijd wel condoleren en naar de begrafenis.”

Voor Jan de Boer zijn deze nachten in het weekend geen opoffering. “Er gaan ook veel weekenden voorbij waarin ik niet nodig ben. Dus, waar heb je het dan over. En nog iets: mannen kunnen dit net zo goed als vrouwen. Het gaat er om gewoon iets voor een ander te willen betekenen. Gewoon, belangeloos!”

Voor meer informatie over Noaberhulp Zutphen zie pagina 7.

COLOFON

Vrijwilligers in de terminale zorg thuis is een uitgave van de Federatie VTZ Oost-Gelderland. De krant verschijnt huis-aan-huis in de gemeenten Berkelland; Groenlo; Aalten; Winterswijk; Bronckhorst; Doetinchem; Oude IJsselstreek; Montferland (behalve Didam), Lochem, Zutphen in een oplage van ruim 160.000 exemplaren.

Federatie VTZ Oost-Gelderland

Liesbeth Hilderink
Frits Schmidt

Tekst: Lideke Simon
Foto's: Theo Kock
Vorm en druk: WCGO
Website: www.vtzoostgelderland.nl

Maart 2007



Weekbladcombinatie Gelderland Oost BV

**Samen betrokken.
Samen zorgen.
Samen sterk.**

“We proberen zo dicht mogelijk de ideale match te benaderen”

De werving en selectie van vrijwilligers voor terminale zorg thuis, het begeleiden en ondersteunen van de vrijwilligers en het volgen van het verloop van de inzet, zijn taken die behoren bij de coördinatoren van de Vrijwilligers Terminale Zorg. Els Koch is coördinator bij Hospicegroep De Lelie Winterswijk en Ineke Rougoor is coördinator bij Sravana in Doetinchem. Beide dames zijn verpleegkundige en hebben inmiddels hun sporen als coördinator VTZ verdiend.



Els (links) en Ineke:
“Dit werk is warmte geven en warmte ontvangen”

Nog steeds is deze vorm van terminale zorg bij veel mensen onbekend”, vertellen Ineke en Els. “En dat is jammer. Want de inzet van een vrijwilliger kan voor een familie op zo’n moment van ongelooflijke waarde zijn. Het is vaak de huisarts of de thuiszorg die ons inschakelt, hoewel we gelukkig steeds vaker zien dat de familie ons zelf benadert. Ondanks dat het voor hen zo’n moeilijke stap is. Want je geeft niet graag de zorg voor je geliefde uit handen. En dan ook nog aan een vreemde.”

Komt er een aanvraag dan is er meestal snel hulp nodig. Altijd proberen de coördinatoren binnen 24 uur het eerste contact met de familie te leggen. “Kennismaken”, leggen Els en Ineke uit. “En bepalen of het ook inderdaad om vrijwilligerswerk gaat, soms is er echt professionele hulp nodig.”

Steeds staat centraal: wat wil de zieke en wat kan de vrijwilliger. De coördinatoren kennen hun vrijwilligers door-en-door en weten precies waar ze passen.

“Dat is ook de kracht van je werk”, leggen ze uit. “En ja, de ideale match is misschien hoog gegrepen, maar we proberen voor beide kanten daar zo dicht mogelijk bij te komen. Je let eigenlijk op alles. Bijvoorbeeld of er huisdieren zijn, of er gerookt wordt en waar de moeilijkheidsgraad ligt. Allemaal zaken die je meeneemt in je beoordeling welke vrijwilliger past.” De vrijwilliger bepaalt overigens zelf of hij of zij het werk aanvaardt. “Er mag ‘nee’ worden gezegd. Er kunnen persoonlijke omstandigheden zijn waarom het niet lukt. Maar vrijwillig is natuurlijk niet vrijblijvend.”

Tijd en aandacht voor een ander is een cadeau voor jezelf

De coördinatoren inventariseren wat de familie zelf kan en vullen dat aan met de inzet van vrijwilligers. “We maken een lijst wie wanneer wat doet. Dat is vooral voor de zieke een houvast.” Er worden duidelijke regels doorgesproken. “De vrijwilliger mag alles doen wat de familie ook doet. De verzorging, medicijnen geven en zelfs een

zetje geven, als ze dat willen. En willen ze dat niet, dan komt daarvoor iemand van de verpleging.”

Steeds weer vind ik doodgaan bijzonder en toch ook zo gewoon.

Voorwaarde is dat het klikt. “De laatste periode van iemand mag niet moeilijker worden omdat er iemand is waarmee het niet klikt.” Els en Ineke geven aan dat de vrijwilligers fantastische mensen zijn. “Vaak hebben vrijwilligers zelf iets meegemaakt waardoor ze zich hier helemaal voor willen inzetten. Ze halen er zelf trouwens ook veel uit, hoewel ze weten dat zij niet degenen zijn waar het om draait. Ze doen heel kostbaar werk door er alleen maar te zijn, op de achtergrond.” Wordt ondanks alle goede inzet de situatie toch onhoudbaar thuis, dan kunnen zowel Els als Ineke de mogelijkheid van hun hospice aanreiken.”

Er zijn veel vrijwilligers nodig. Alle vrijwilligers krijgen een cursus en er zijn tal van bijscholingsmogelijkheden. “We hopen dat meer mensen dit werk gaan doen. En laten ze zich niet afschrikken door familie die aanraadt iets vrolijkers te gaan doen. Dit werk is warmte geven en veel warmte ontvangen.”

Meer informatie over Hospicegroep De Lelie Winterswijk en Sravana Doetinchem is te vinden op pagina 7.

**Samen betrokken.
Samen zorgen.
Samen sterk.**

“Als de cursus is afgerond, dan weet je dat het loopt in de praktijk”

Wanneer thuis de zorg rondom een terminale geliefde te zwaar wordt, kan er een beroep worden gedaan op een vrijwilliger van de terminale zorg thuis. Van deze vrijwilliger wordt echter wel verwacht dat hij weet waar hij mee bezig is. “De familie verwacht een geschoolde vrijwilliger. En die krijgen ze ook. De vrijwilligers volgen verplicht een gedegen cursus, waarin goed wordt gekeken of hij of zij geschikt is voor dit werk. En pas daarna wordt de vrijwilliger ingezet”, aldus cursusleidster en coördinator Louise Runia.

Jdelette van de Vegte heeft een agrarische achtergrond en is moeder van vijf kinderen. Toen de kids wat groter en zelfstandiger werden wilde ze graag weer iets buitenshuis gaan doen. “Dan blijkt dat je overal een opleiding voor nodig hebt”, vertelt ze. Een krantenfoto met geslaagden voor de cursus Vrijwilligers Terminale Zorg bracht haar op een idee. “Ik wilde wat gaan doen. En dit sprak me aan. Ik wist al hoe belangrijk de inzet van deze vrijwilligers is omdat mijn buurman door een vrijwilliger is geholpen toen zijn vrouw terminaal ziek was.” Idelette heeft zich aangemeld bij de coördinator en na een eerste gesprek werd ze toegelaten tot de cursus.

Iedereen moet thuis kunnen sterven, temidden van geliefden.

“De cursus maakt in negen avonden gaandeweg duidelijk of iemand geschikt is voor dit werk”, legt Louise Runia uit. “Soms blijkt dat iemand zelf nog in een rouwproces zit. Dan is het dus nog te vroeg.”

Alle facetten van het werk komen in de cursus aan bod. Maar het belangrijkste is wel de communicatie. “We besteden daar twee lessen aan”, vertelt Louise. “Dat zijn spannende lessen met veel luisteroefeningen.” Idelette vult haar aan: “Je bent zo snel geneigd om voor anderen te gaan invullen:

doe het maar zus of zo. Daar help je in zo'n situatie niemand mee. Je moet alleen maar luisteren en accepteren dat mensen anders zijn dan jij bent. En dat moet je leren.”

Beide dames vertellen dat er ook mensen zijn die graag willen praten. “En ook dat moet worden geoefend. Wat kun je als vrijwilliger wel en wat weer niet zeggen. Je mag niet op de stoel van de dokter gaan zitten, maar je mag wel iets van jezelf geven.” Uiteraard zijn er ook theorielessen. Twee lesavonden puur praktijkgericht op tillen, draaien en verschonen. Lesavonden over verschillende stervensfasen en aandacht voor incontinentiemateriaal en drinkbekers. “Allemaal hele belangrijke bagage voor een vrijwilliger in de terminale zorg thuis.” De serie cursusavonden wordt afgesloten met een spelavond waarin alle facetten van het werk nog eens aan de orde komen. Als laatste is er met iedere cursist een evaluatiegesprek waarin de docent de cursist beoordeelt en de cursist zichzelf. Wanneer beide vervolgens positief zijn, wordt het certificaat uitgereikt. “De cursist heeft dan voldoende zelfvertrouwen om de eerste keer op die bel te drukken.”

Twee keer per jaar houdt de Federatie Vrijwilligers Terminale Zorg een cursus. “Helemaal niet zwaarmoedig”, meent Idelette. “Ik vond de cursus gewoon een feest. En als die is afgerond en je hebt het certificaat, dan weet je ook dat het in de praktijk gewoon loopt”



*Idelette (links) en Louise:
“Na de cursus voldoende
zelfvertrouwen om op pad te gaan”*

Het geeft een hele speciale, extra dimensie aan je leven.

Idelette is nu in staat heel dicht bij de mensen te staan terwijl ze tegelijk afstand kan bewaren zodat ze ook zichzelf kan blijven. Inmiddels is ze al twee jaar actief als vrijwilliger. Een aardige bijkomstigheid is voor haar dat de cursus een opstapje is gebleken voor een baan in de zorg. “Ik werk nu parttime als verzorgende. De VTZ-cursus gaf mijn werkgever vertrouwen in mijn mogelijkheden. Uiteraard volg ik er nu nog wel een opleiding bij.”

Voor meer informatie zie pagina 7.

*Samen betrokken.
Samen zorgen.
Samen sterk.*

Samen betrokken, samen zorgen, samen sterk

In de jaren zeventig werd een taboe doorbroken: er werd over de dood en over doodgaan gesproken. De laatste levensfase werd bespreekbaar. De mensen leerden bewust een keuze te maken voor de omgeving waar ze wilden sterven. Thuis of in het ziekenhuis. In 1980 werd in Enschede de eerste organisatie van vrijwilligers in de terminale zorg opgericht, de Stichting Leendert Vriel.

Gaandeweg kwam er behoefte aan een overkoepelende organisatie die een mandaat kreeg om zelfstandig te handelen en die niet steeds voor alles naar de verschillende besturen terug hoefde. In september 1999 werd de Federatie Vrijwilligers Terminale Zorg Oost-Gelderland opgericht.

Het onderwerp terminale zorg thuis is volgens Liesbeth inmiddels hoog op de politieke agenda terechtgekomen. Er is een zichtbare verschuiving naar het steeds langer thuis laten blijven van zieken en ouderen. "Eerst kijken wat de mantelzorg kan betekenen en dan pas de professionele hulp inschakelen. De vrijwilligers zitten daar ergens tussenin. En die vrijwilligers zullen in de toekomst steeds vaker nodig zijn. Maar we moeten onze grenzen bewaken. Er moet geen situatie ontstaan waarbij teveel op vrijwilligers wordt afgeschoven. Wij moeten geen mooie goedkope voorziening willen worden, maar onze eigen plek binnen de palliatieve zorgketen behouden."

De Federatie VTZ Oost-Gelderland heeft inmiddels haar waarde bewezen. En nog steeds is er behoefte om samen zaken te regelen. "Maar daarin zijn wel verschuivingen", aldus Liesbeth. "We blijven elkaar opzoeken en bespreken wat we gezamenlijk kunnen aanpakken. Samen betrokken. Samen zorgen. Samen sterk. Dat geldt voor alles."

Liesbeth:

"Elkaar opzoeken en bespreken wat gezamenlijk kan worden aangepakt"

De naam Leendert Vriel is een pseudoniem voor een man die op 35-jarige leeftijd stierf aan kanker. Hij wilde graag thuis sterven. Samen met familie en vrienden heeft zijn vrouw dit mogelijk gemaakt, ondanks het medisch bolwerk waar ze tegenaan liep. Om een bewuste keuze ook voor anderen mogelijk te maken, heeft zij de Stichting Leendert Vriel opgezet. Inmiddels telt Nederland ruim tweehonderd organisaties met honderden coördinatoren en duizenden vrijwilligers in de terminale zorg thuis.

In oostelijk Gelderland werd in de regio Groenlo zo'n achttien jaar geleden de eerste organisatie voor vrijwilligers in de terminale zorg thuis opgericht. Een initiatief dat snel opvolging kreeg. Het bleek handig om bepaalde zaken op elkaar af te stemmen en er ontstonden samenwerkingsverbanden op bestuurlijk en uitvoerend niveau.

"In het begin hadden de organisaties veel vragen", aldus Liesbeth Hilderink, regiocoördinator van de Federatie VTZ Oost-Gelderland. "Niemand had behoefte aan een orgaan dat een extra bureaucratisch laag zou vormen." De Federatie was duidelijk bedoeld voor een aantal praktische zaken zoals bijvoorbeeld het aanboren van subsidies, het maken van afspraken met de grote indicatieorganen en Sensire, het waarborgen van kwaliteit en voor de public relations. Geen van de organisaties raakte haar zelfstandigheid kwijt.

"Zorg voor het leven"

De Nederlandse Patiënten Vereniging is in 1982 opgericht om vanuit bijbelse waarden en normen een tegenwicht te bieden tegen de ontwikkelingen rondom euthanasie en abortus. Een aantal jaren daarna werd als onderdeel van de NPV de Vrijwilligers (Terminale) Thuishulp opgericht. "Ons uitgangspunt is dat ieder mensenleven bescherming verdient", aldus Desiree Ebbens, coördinator en Marjanne Bulten, bestuurslid van de NPV Oude IJsselstreek, werkgebied Doetinchem e.o.

Hoewel de NPV op christelijke beginselen is gebaseerd, is iedereen er welkom. "Iedereen kan bij ons terecht met een hulpvraag. Onze vrijwilligers vragen we alleen wel om onze doelstelling te onderschrijven: zorg voor het leven." De NPV heeft begin 2000 de zogenaamde levenswensverklaring opgezet. "Dat betekent dat er altijd een optimale medische inzet wordt gevraagd die gericht is op het behoud van de bestaande situatie. Dat geeft de hulpvrager een zekerheid op 'zorg voor het leven'. Voor ons mag ieder mens er zijn. Ongeboren of hoogbejaard, ziek of gezond."

Voor meer informatie, zie pagina 7.

**Samen betrokken.
Samen zorgen.
Samen sterk.**

Wij zoeken vrijwilligers!

Met hart voor een terminaal zieke medemens. En bereid 's nachts te werken, zonodig 2 dagdelen per week..

Vrijwilligers in de terminale zorg thuis ondersteunen terminaal zieken die thuis willen sterven en hun naasten (mantelzorgers). De vrijwilligers verrichten geen verpleegkundige of zwaar huishoudelijke taken, maar verlenen dezelfde zorg als de familie of naasten doen. De vrijwilligers worden zorgvuldig geselecteerd en getraind om deze zorg op professionele wijze te geven. Wilt u meer informatie over het vrijwilligerswerk of u als vrijwilliger aanmelden, neem dan contact op met de organisatie het dichtst bij u in de buurt. Zie ook onze website: www.vtzoostgelderland.nl

Samen betrokken.
Samen zorgen.
Samen sterk.



Federatie VTZ Oost-Gelderland

Regiocoördinator: Liesbeth Hilderink
Email: info@vtzoostgelderland.nl
Website: www.vtzoostgelderland.nl



(0575) 543 366

VTZ Noaberhulp Zutphen e.o.

Werkgebied: Zutphen, Warnsveld, Gorssel, Vorden, Lochem, Steenderen en Brummen
Coördinator: Ria Teunissen en Germaine van Roemburg
Email: noaberhulp@vtzoostgelderland.nl



(0314) 368 990

Sravana Thuis

Werkgebied: Doetinchem, Gaanderen, Wehl, Hummelo, Keppel, Drempt
Coördinator: Ineke Rougoor
Email: sravana@planet.nl



(0315) 338 111

VTZ Zuid-West Achterhoek

Werkgebied: 's Heerenberg e.o., Dinxperlo e.o., Gemeente Oude IJsselstreek
Coördinator: Ank Horstink
Email: zuidwestachterhoek@vtzoostgelderland.nl



(0575) 462 279

VTZ Hengelo (Gld) en Keijenborg
Werkgebied: Hengelo (Gld) en Keijenborg
Coördinator: Marijke Droppers
Emailadres: vtzhengkeij@kpnplanet.nl



(06) 537 02 905

Nederlandse Patiënten Vereniging Doetinchem e.o.

Afdeling Vrijwillige (Terminale) Thuiszorg
Werkgebied: Doetinchem e.o. en Zelhem
Coördinatoren: Everdien Lensink en Désirée Ebberts
Email: npv@vtzoostgelderland.nl



(0543) 521 111

Hospicegroep de Lelie

Werkgebied: Borculo, Ruurlo, Eibergen, Neede, Groenlo, Winterswijk, Aalten, Lichtenvoorde
Coördinatoren: Els Koch, Dora Korving en Joke Verwey
Email: info@hospicedelolie.nl



(06) 200 31 487

VTZ Zelhem

Werkgebied: Zelhem en Halle
Coördinator: Louise Runia
Email: zelhem@vtzoostgelderland.nl



Een beetje **hulp**
maakt veel
verschil

U leeft op úw manier. Uw behoeften zijn anders dan die van anderen. Omdat u zo lang mogelijk zelfstandig wilt leven kan het zijn dat u hulp nodig heeft. Hulp die voldoet aan uw wensen en omstandigheden. Sensire biedt die hulp. Vakkundig en betrokken.

Want wij weten als geen ander hoeveel verschil een beetje hulp kan betekenen.

Bel voor meer informatie **0900-8856** (lokaal tarief) of kijk op **www.sensire.nl**

Sensire
een goed gevoel